

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/220/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898763
Dátum vydania rozhodnutia:	20.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9015898763.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: S. B., bytom M., proti odporcovi: Okresný úrad Rožňava, pozemkový a lesný odbor, Šafárikova 71, Rožňava (predtým Obvodný pozemkový úrad Rožňava, Šafárikova č. 71, Rožňava), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. sp. 2010/00019-1Sax zo dňa 17. mája 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/12/2010-45 zo dňa 21. januára 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/12/2010-45 zo dňa 21. januára 2011 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č. sp. 2010/00019-1Sax zo dňa 17. mája 2010 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom č. k. 1Sp/12/2010-45 zo dňa 21. januára 2011 potvrdil rozhodnutie odporcu č. sp. 2010/00019-1Sax zo dňa 17. mája 2010, ktorým odporca rozhodol podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o navrátení vlastníctva k pozemkom“) tak, že navrhovateľovi nenavrátil vlastníctvo k pozemkom v katastrálnom území C., zapísaným v pozemkovoknižnej vložke č. 318 ako parcela č. 2977 a č. 2978, lebo v konaní bola preukázaná zákonná prekážka - nesplnenie podmienok § 1 a § 3 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom. Odporca súčasne nepriznal navrhovateľovi právo na náhradu za uvedené pozemky a vyslovil, že sa mu neprevedú do vlastníctva ani iné pozemky vo vlastníctve štátu v primeranej výmere a bonite, v akej boli pôvodné pozemky a ani sa mu neposkytne finančná náhrada podľa § 6 ods. 2 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že odporca rozhodol správne - zákonná podmienka uvedená v § 1

zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom nebola v preskúmanom prípade splnená, pretože v čase prechodu predmetných pozemkov z právneho predchodcu navrhovateľa na štát (15. augusta 1963) tieto netvorili poľnohospodársky pôdny fond ani do neho nepatrili, tobôž netvorili lesný pôdny fond, pretože ku dňu prechodu na štát išlo o vodnú plochu a nie o poľnohospodársku pôdu vymedzenú v § 2 ods. 1 zákona č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu ani o poľnohospodársku pôdu vymedzenú v § 2 ods. b) zákona č. 220/2004 Z.z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy. V dôsledku nesplnenia jednej zo zákonných podmienok nebolo podľa názoru súdu potrebné ďalej skúmať, či bola splnená ďalšia zákonná podmienka a či došlo k naplneniu niektorého reštitučného titulu uvedeného v § 3 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom.

Na základe vyššie uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) na základe podaného odvolania zo strany navrhovateľa preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, uvedenými v opravnom prostriedku a či z takto vymedzeného rozsahu správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.) a ide o rozsudok, proti ktorému je podanie odvolania prípustné (§ 202 O. s. p. a § 250s O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p.), dospel jednomyseľne k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. januára 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Po citácii relevantných právnych predpisov Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 10Sžr/46/2011 zo dňa 25. januára 2012 uviedol, že podaním zo dňa 30. decembra 2004 označeným ako „Uplatnenie práva na navrátenie vlastníctva k pozemkom podľa z. č. 503/2003 Z. z. - § 5 ods. 1“ (doručeným odporcovi dňa 30. decembra 2004) si navrhovateľ uplatnil podľa zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom na Obvodnom pozemkovom úrade v Rožňave právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom v katastrálnom území C.; pôvodným vlastníkom predmetných nehnuteľností bol otec navrhovateľa - W. B.. Finančný odbor Okresného národného výboru v Rožňave na žiadosť žiadateľa Štátneho rybárstva, n. p. v Stupave podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Ú. v. o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektoru vydal dňa 28. júna 1963 rozhodnutie č. Fin. 88/ev.19/H/1962 máj., ktorým nehnuteľnosti v katastrálnom území C. (uvedené vo výkaze plôch ku geometrickému plánu a súpisu nehnuteľností zo dňa 30. novembra 1961 č. 0-920-72-1/2-2 vyhotoveného Strediskom geodézie v Košiciach) prešli do vlastníctva Československého štátu, konkrétne do správy Štátneho rybárstva, n. p. v Stupave dňom právoplatnosti uvedeného rozhodnutia - dňom 15. augusta 1963. Tieto nehnuteľnosti sa na základe uvedeného rozhodnutia stali súčasťou vodného diela Rybníky, ktoré bolo vybudované na základe vodoprávneho povolenia Krajského národného výboru v Košiciach, referátu pre výstavbu zo dňa 18. januára 1954. Podľa delimitačného protokolu prešli majetok a záväzky zaniknutého podniku Štátne rybárstvo, š. p. Stupava (v rozsahu slúžiacemu závodu Michalovce, s výnimkou strediska Výšná rybnica a kačacích fariem Iňačovce a Hrhov, ktoré sa stali súčasťou likvidovaného majetku, ako aj pomerná časť centralizovaných zdrojov, prostriedkov a tiež súvisiacich práv a záväzkov) na Východoslovenský rybársky podnik, š. p. Michalovce, ktorý predmetné nehnuteľnosti odovzdal Slovenskému pozemkovému fondu v Bratislave, ktorý ich predal fyzickým osobám v roku 1998.

Odporca rozhodnutím č. sp. 2010/00019-1Sax zo dňa 17. mája 2010 rozhodol podľa § 5 ods. 2 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom tak, že navrhovateľ nespĺňa podmienky tohto zákona uvedené v § 1 a § 3 na základe čoho mu vlastníctvo k pozemkom v katastrálnom území C. zapísaným v

pozemkovoknižnej vložke č. 318 ako parcela č. 2977 a č. 2978 nenavrátil.

Uvedené rozhodnutie odporcu bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/12/2010-45 zo dňa 21. januára 2011 potvrdené.

V § 1 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom je uvedené: „Tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. 1) Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, 2)

b) lesný pôdny fond. 3)“

V poznámkach pod čiarou je ako osobitný predpis uvedený zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, v znení neskorších predpisov a ustanovenie § 37 až 39 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách, v znení neskorších predpisov. Druhá poznámka pod čiarou uvedená za slovami „poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria“ odkazuje na § 2 zákona č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu, v znení neskorších predpisov a tretia poznámka pod čiarou uvedená za slovami „lesný pôdny fond“ odkazuje na zákon č. 61/1977 Zb. o lesoch, v znení neskorších predpisov.

V § 2 ods. 1 zákona č. 307/1992 Zb. (ktorý bol účinný do 30. apríla 2004) bolo uvedené, že poľnohospodársky pôdny fond tvoria poľnohospodárske pozemky, ktoré sú v katastri nehnuteľností členené na ornú pôdu, chmeľnice, vinice, záhrady, ovocné sady a trvalé trávne porasty. Do poľnohospodárskeho pôdneho fondu patria aj pozemky, ktoré slúžia na zabezpečenie účelu využívania jednotlivých druhov pozemkov; ustanovenia osobitných predpisov zostávajú nedotknuté.

Zákon č. 220/2004 Z.z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z.z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bol zrušený vyššie spomenutý zákon č. 307/1992 Zb., rozumie pod pojmom poľnohospodárska pôda produkčne potenciálnu pôdu evidovanú v katastri nehnuteľností ako orná pôda, chmeľnice, vinice, ovocné sady, záhrady a trvalé trávne porasty.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom sa oprávneným osobám navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku

a) výroku o prepadnutí majetku, prepadnutí veci alebo zhabaní veci v trestnom konaní, prípadne v trestnom konaní správnom podľa skorších predpisov, ak bol výrok zrušený podľa osobitných predpisov,

b) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme,

c) postupu podľa § 453a Občianskeho zákonníka alebo podľa § 287a zákona č. 87/1950 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení zákona č. 67/1952 Zb.,

d) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 81/1949 Zb. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov,

e) vyhlásenia zmluvy o postúpení pohľadávok pre prípad vystaňovania (tzv. renunciačné vyhlásenie),

f) toho, že občan zdržiavajúci sa v cudzine nehnuteľnosť zanechal na území Slovenskej republiky alebo ktorého majetok prešiel na štát podľa zákona č. 183/1950 Zb. o majetku zanechanom na území Československej republiky osobami, ktoré optovali pre Zväz sovietskych socialistických republík a presídlili na jeho územie,

g) zmluvy o darovaní nehnuteľnosti uzavretej darcom v tiesni,

h) dražobného konania uskutočneného na úhradu pohľadávky štátu,

i) súdneho rozhodnutia, ktorým sa vyhlásila za neplatnú zmluva o prevode majetku, ktorou občan pred odchodom do cudziny previedol vec na iného, ak dôvodom neplatnosti bolo opustenie republiky, prípadne uznanie takejto zmluvy účastníkmi za neplatnú; v takom prípade je oprávnenou osobou nadobúdateľ podľa uvedenej zmluvy, a to aj ak táto zmluva nenadobudla účinnosť,

j) kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok,

- k) odmietnutia dedičstva v dedičskom konaní urobeného v tiesni,
- l) vyvlastnenia za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená,
- m) vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady,
- n) znárodnenia vykonaného v rozpore s vtedy platnými predpismi alebo bez vyplatenia náhrady,
- o) prevzatia nehnuteľnosti bez právneho dôvodu,
- p) politickej perzekúcie alebo postupu porušujúceho všeobecne uznávané ľudské práva a slobody,
- r) odovzdania do vlastníctva družstva podľa osobitných predpisov,
- s) prikázania do užívania právnickej osoby na základe zákona č. 55/1947 Zb. o pomoci roľníkom pri uskutočňovaní poľnohospodárskeho výrobného plánu alebo vládneho nariadenia č. 50/1955 Zb. o niektorých opatreniach na zabezpečenie poľnohospodárskej výroby,
- t) prevodu na štát spoločne užívaných singulárnych lesov a lesných družstiev, ak členmi družstva boli aj fyzické osoby; na prevzatie tohto majetku sa použijú osobitné predpisy.

Najvyšší súd SR nemohol v uvedenej veci opomenúť nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) č. k. IV. ÚS 209/2010-29 zo dňa 16. septembra 2010, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že právny názor, podľa ktorého prechod vlastníctva z fyzickej osoby alebo právnickej osoby na štát na základe rozhodnutia kompetentného orgánu podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. nemožno bez ďalšieho považovať za jeden z reštitučných titulov, pretože takýto reštitučný titul nie je *expressis verbis* uvedený v zákone o navrátení vlastníctva k pozemkom, je právnym názorom, ktorý je formalistický a popiera účel zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom. Zároveň však Ústavný súd SR uviedol, že Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 6Sžo 240/2008 zo dňa 14. októbra 2009 (na ktorý sa navrhovateľ v odvolaní odvoláva) vyjadril svoj právny názor len vo vzťahu k jednej z podmienok navrátenia vlastníctva k pozemkom, a to k podmienke vyplývajúcej z § 3 ods. 1 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom a uviedol, že pozemkový úrad pochybil, keď sa nezaoberal posúdením splnenia podmienky uvedenej v § 1 druhej vety zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom, teda tým, či predmetné nehnuteľnosti patria alebo patrili do poľnohospodárskeho pôdneho fondu.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne a ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V preskúvanom prípade sa odvolací súd plne stotožnil s rozhodnutím krajského súdu a v podrobnostiach na jeho správne závery odkazuje. Z vyššie popísaných skutkových okolností a vzhľadom na uvedené ustanovenia zákonov a častí nálezů Ústavný súd SR č. k. IV. ÚS 209/2010-29 zo dňa 16. septembra 2010 vyplynulo, že v preskúvanom prípade nebola splnená zákonná podmienka na navrátenie vlastníctva uvedená v § 1 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom, keďže v čase prechodu predmetných pozemkov z predchodcu navrhovateľa na štát tieto netvorili lesný pôdny fond a netvorili ani poľnohospodársky pôdny fond a ani do neho nepatrili; v čase prechodu na štát išlo o vodnú plochu.

Vzhľadom na to, že sa krajský súd v rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a v podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu navrhovateľ neuviedol žiadne nové námietky a v odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktorými by bolo potrebné sa osobitne zaoberať, sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, odvolaniu navrhovateľa nevyhovelo a napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/12/2010-45 zo dňa 21. januára 2011 podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. a § 250l ods. 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. a § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. tak, že neúspešnému navrhovateľovi a ani odporcovi právo na náhradu trov nevzniklo, na základe čoho účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom č.k. II. ÚS 7/2014 -58 zo dňa 11. júna 2015 rozhodol, že základné právo S. B. zaručené čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 a čl. 36 Listiny základných ľudských práv a slobôd, ako aj jeho právo zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžr/46/2011 z 25. januára 2012 porušené boli. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžr/46/2011 z 25. januára 2012 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Východiská pre rozhodnutie ústavného súdu v sťažovateľovej veci.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého ochrany sa fyzická osoba alebo právnická osoba domáha, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodné záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania, procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Otázkou, či konanie rešpektovalo princípy uvedené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, posudzuje ESLP so zreteľom na „osobitné okolnosti prípadu“, posudzujúc konanie ako celok.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie ustanovení príslušných právnych predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Všeobecný súd musí vychádzať z toho, že súdy majú poskytovať v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07).

Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti taktiež vyslovil, že slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy (I. ÚS 23/01, III. ÚS 328/05, III. ÚS 260/07).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy obsah vlastníctva tvorí súhrn subjektívnych vlastníckych oprávnení, medzi ktoré patrí aj právo vec užívať (ius utendi), s vecou nakladať (ius disponendi), teda oprávnenie vlastníka určovať ďalší právny osud veci. Citovaný čl. 20 ods. 1 ústavy teda nielenže ustanovuje, že každý má

právo vlastníť majetok, ale súčasne zaručuje (podobne aj čl. 1 dodatkového protokolu) realizáciu vlastníckych oprávnení vyplývajúcich aj z § 123 Občianskeho zákonníka. Článok 20 ods. 1 ústavy zabezpečuje každému rovnaké zákonné predpoklady a možnosti nadobúdať veci do vlastníctva za podmienok, ktoré sú upravené v ústave alebo v ďalších zákonoch. Vlastnícke právo každej osoby má rovnaký obsah a požíva ochranu bez ohľadu na to, či ide o štát, právnickú osobu, obec alebo fyzickú osobu. Z formulácie obsiahnutej v čl. 20 ods. 1 ústavy nemožno však odvodzovať ústavné právo získať vec do svojho vlastníctva (vlastniť majetok) bez dodržania predpokladov, ktoré sú na tento účel upravené zákonmi. Funkcia práva vlastníť majetok a jeho ochrana spočíva v tom, aby sa vlastníkovi poskytla a súčasne aj trvale garantovala právna istota, že vlastnícke právo k veci, ktoré nadobudol v súlade s platnými zákonmi, nemôže obmedziť alebo využiť bez právneho dôvodu.

Reštitučné zákony vo všeobecnosti predstavujú právnu úpravu zmiernenia majetkových a iných krívd z obdobia od 25. februára 1948 do 1. januára 1990. Je to právna úprava, ktorá mala prispieť k zmierneniu rozsiahlych krívd, ku ktorým došlo v pomerne dlhom období v oblasti občiansko-právnych a administratívno-právnych vzťahov. Reštitučné zákony boli vydané s cieľom zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom v týchto zákonoch špecifikovanom majetku v období rokov 1948 - 1989. Uplatnenie reštitučných predpisov má za cieľ obnoviť oprávneným osobám ich pôvodné vlastnícke vzťahy, prípadne poskytnúť náhradný pozemok alebo finančnú náhradu. K reštitúcii dochádza na základe presne stanoveného dôvodu, ktorým boli menovite uvedené prípady straty vlastníctva majetku (reštitučný titul).

Záveru vo veci samej.

Kľúčovou pre prieskum napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je skutočnosť, že nepriznanie reštitučného nároku sťažovateľa správny orgán i všeobecné súdy odôvodnili len tým, že parcely č. 2977 a č. 2978 v roku 1963 (teda v čase vydania rozhodnutia finančného odboru Okresného národného výboru v Rožňave z 28. júna 1963 podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Ú. I. o ich prechode na štát) už netvorili poľnohospodársky pôdny fond ani lesný pôdny fond, pretože boli už predtým zaplavené vodným dielom Hrhov postaveným na základe vodoprávneho povolenia Krajského národného výboru v Košiciach zn. XI/4-739-16/2-1953 z 18. januára 1954 vydaného na základe ustanovenia zákona čl. XXIII/1885.

V úvode sa však ústavný súd musí vyjadriť aj k samotnému rozhodnutiu finančného odboru Okresného národného výboru v Rožňave z 28. júna 1963 podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Ú. I. z 28. júna 1963.

Uvedeným rozhodnutím z 28. júna 1963 nehnuteľnosti v katastrálnom území C., medzi nimi aj parcely č. 2977 a č. 2978, prešli podľa citovaných predpisov dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia do vlastníctva štátu - do správy Štátneho rybárstva n. p. v Stupave. Rozhodnutie z 28. júna 1963 bolo vydané podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § vyhlášky č. 88/1959 Ú. I.

Podľa § 2 ods. 1 vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. sa toto nariadenie vzťahuje na veci, ktoré sú vo vlastníctve fyzických osôb alebo súkromných právnických osôb, a ich celkom, prípadne prevažne užívajú organizácie socialistického sektora na plnenie svojich úloh, a to na základe nájomného alebo iného právneho pomeru vzniknutého pred začiatkom účinnosti tohto nariadenia.

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že vládne nariadenie č. 15/1959 Zb. o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora bolo vydané v rozpore s vtedy platnou ústavou, podľa ktorej obmedzenie vlastníctva a vyvlastnenie je možné vykonať iba na základe zákona (§ 9 ústavného zákona č. 150/1948 Zb.- Ústava Československej republiky), a keďže citované vládne nariadenie (teda nie zákon) bolo vydané na základe § 10 ods. 1 a 2 zákona č. 63/1958 Zb. o druhom päťročnom pláne rozvoja národného hospodárstva Československej republiky, je už na prvý pohľad zrejmé, že v postupoch podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. išlo predovšetkým o zoštátnovanie majetku na účely plnenia hospodárskych plánov a rozširovanie „socialistického vlastníctva“ a vtedajšie

štátne orgány v úsilí naplniť túto „líniu“ nemali záujem skúmať v konkrétnych prípadoch splnenie podmienok, ktoré oprávňovali rozhodnúť príslušný orgán o prechode vlastníctva na štát.

Podľa čl. XII § 9 ods. 1 vtedy platnej ústavy bolo možné vlastníctvo obmedziť len zákonom. V prípade vyvlastnenia (§ 9 ods. 2 vtedy platného ústavného textu) bolo možné vyvlastniť len na základe zákona a za náhradu. Venuvať náležitú pozornosť je potrebné aj zisteniu, že rozhodnutím finančného odboru Okresného národného výboru v Rožňave z 28. júna 1963 nebola uložená finančná náhrada, keďže cena užívaných nehnuteľností prevyšovala čiastku uvedenú v § 7 ods. 1 vyhlášky ministerstva financií č. 88/1959 Ú. I. o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora a o náhrade sa malo rozhodnúť podľa osobitného vykonávacieho predpisu (§ 11 vyhlášky).

Ústavný súd však popri už citovaných požiadavkách na citlivý prístup k uplatňovaným reštitučným nárokom dáva do pozornosti aj zákon č. 480/1991 Zb. o dobe neslobody, ktorý je súčasťou nášho právneho poriadku a ktorý v § 1 ustanovil, že v rokoch 1948 až 1989 komunistický režim porušoval ľudské práva i svoje vlastné zákony. V tejto súvislosti možno konštatovať, že v sťažovateľom uplatnenom reštitučnom nároku mohla byť naplnená podmienka podľa § 3 ods. 1 písm. n) zákona č. 503/2003 Z. z., a bolo preto sťažovateľovej veci zo strany konajúceho správneho orgánu a následne všeobecných súdov potrebné venovať náležitú pozornosť (a teda aj výkladu a aplikácii § 1 zákona č. 503/2003 Z. z. pri zistenom skutkovom stave) a jeho reštitučný nárok posúdiť prizmou ochrany základných práv a slobôd v spojení s nápravou krívd spôsobených totalitným režimom v období neslobody.

Z vodoprávneho povolenia krajského národného výboru zn. XI/4-739-16/2-1953 z 18. januára 1954 vydaného na základe ustanovenia zákona čl. XXIII/1885 vyplýva, že na žiadosť Správy vodných tokov a meliorácií Košice vydal Krajský národný výbor v Košiciach 18. januára 1954 výmer, kde výrokom tohto výmeru bolo žiadateľovi udelené vodoprávne povolenie vybudovať rybníky a k tým patriace vodné zariadenia na území obce Hrhov, a to na 30 rokov, pričom zo súvisiacej dokumentácie je zrejmé, že vodné dielo malo byť vybudované aj na parcelách č. 2977 a č. 2978 v k. ú. C.. V bode 7 výroku tohto výmeru krajský národný výbor odporučil stavebníkovi získať dohodou, alebo v rámci osobitného pokračovania vyvlastnením tie cudzie pozemky, ktoré sú bezpodmienečne potrebné pre vybudovanie, postavenie, zriadenie označeného vodného diela.

Ústavný súd sa nikde z rozhodnutia správneho orgánu v sťažovateľovej veci, ako ani z rozhodnutí všeobecných súdov nedozvedá, na základe akého dôkazu alebo skutočnosti dospeli tieto orgány verejnej moci k záveru, že v čase vydania rozhodnutia finančného odboru Okresného národného výboru v Rožňave z 28. júna 1963 boli nehnuteľnosti parc. 2977 a č. 2978 v k. ú. C. súčasťou vodného diela Rybníky, resp. že v čase vydania rozhodnutia z 28. júna 1963 už bolo vodné dielo Rybníky vybudované.

Z vodoprávneho povolenia krajského národného výboru zn. XI/4-739-16/2-1953 z roku 1954 z 18. januára 1954 totiž vyplýva len právo žiadateľa zrealizovať (v budúcnosti) vodné dielo Rybníky a odporúčanie stavebníkovi získať dohodou, alebo v rámci osobitného pokračovania vyvlastnením tie cudzie pozemky, ktoré sú bezpodmienečne potrebné pre vybudovanie, postavenie, zriadenie označeného vodného diela. Samotným vodoprávnym povolením Krajského národného výboru v Košiciach zn. XI/4-739-16/2-1953 z 18. januára 1954 nedošlo k prekvalifikovaniu poľnohospodárskej pôdy na vodnú plochu alebo určení, že dňom právoplatnosti vodoprávneho povolenia sa v ňom uvedené nehnuteľnosti považujú za vodnú plochu, a nie poľnohospodársku pôdu.

Nikde z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (ani z jemu predchádzajúcich rozhodnutí orgánov verejnej moci) nevyplýva, že by v čase vydania rozhodnutia finančného odboru Okresného národného výboru v Rožňave z 28. júna 1963 bolo vodné dielo Rybníky zrealizované alebo že z iných skutočností vyplývalo, že nehnuteľnosti parc. č. 2977 a č. 2978 v k. ú. C. už netvorili poľnohospodársky pôdny fond (z vodoprávneho povolenia 18. januára 1954 vyplýva len právo zrealizovať výstavbu vodného diela Rybníky a nie je v ňom uvedené, že by vodné dielo už bolo v procese realizácie).

Ak teda najvyšší súd (a pred ním krajský súd a správny orgán) (i) dospel k záveru, že v čase prechodu predmetných pozemkov na štát (dňom 15. augusta 1963, keď nadobudlo rozhodnutie finančného odboru Okresného národného výboru v Rožňave z 28. júna 1963 právoplatnosť) tieto netvorili poľnohospodársky pôdny fond ani do neho nepatrili, tobôž netvorili lesný pôdny fond, pretože ku dňu prechodu tu išlo o vodnú plochu, a nie o poľnohospodársku pôdu z dôvodu, že pozemky boli už od roku 1954 v užívaní organizácie socialistického sektora a stali sa súčasťou vodného diela, pričom (ii) tento záver vyvodzoval výlučne na základe vodoprávneho povolenia Krajského národného výboru v Košiciach zn. XI/4-739-16/2-1953 z 18. januára 1954, ústavný súd hodnotí tento záver ako nepodložený až svojvoľný, keďže z vodoprávneho povolenia z 18. januára 1954 nevyplýva, že by sa dňom jeho vydania poľnohospodárske pozemky stávali vodnou plochou (ako už ústavný súd uviedol, vodoprávne povolenie z 18. januára 1954 upravuje iba právo vybudovať vodné dielo v budúcnosti na určených pozemkoch).

Ústavný súd ďalej v tejto súvislosti však dopĺňa, že aj keby orgány verejnej moci vo svojich rozhodnutiach poukázali na skutočnosť alebo dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že v čase vydania rozhodnutia z 28. júna 1963 už boli predmetné pozemky v sťažovateľovej veci zaplavené alebo boli súčasťou vodného diela, bolo by potrebné sa vysporiadať s otázkou, či takéto zaplavenia alebo uskutočnenie vodného diela na týchto pozemkoch bolo v súlade s vtedy platným právnym poriadkom (teda či došlo k dohode s vlastníkom pozemkov, resp. k vyvlastneniu podľa vtedy platných právnych predpisov, keďže vodoprávne povolenie Krajského národného výboru v Košiciach zn. XI/4-739-16/2-1953 18. januára 1954 nerieši vzťahy stavebníka a vlastníkov pozemkov, na ktorých malo byť vodné dielo vybudované), keďže takéto zistenie má nepochybne vplyv na ustálenie reštitučného nároku sťažovateľa a výklad § 1 a § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z., a teda zmiernenie krívd tých, ktorí trpia v dôsledku zásahov štátnych orgánov z obdobia neslobody namierených proti vlastníctvu, resp. v širšom proti ľudským právam a slobodám.

Z uvedeného pohľadu je podľa názoru ústavného súdu prirodzenou požiadavkou kladenou na všeobecné súdy a iné orgány verejnej moci, ktoré rozhodujú o reštitučných nárokoch oprávnených osôb, aby riadiac sa zásadami materiálneho právného štátu pristupovali k interpretácii reštitučných zákonov s určitou veľkorysosťou a naopak, brali do úvahy pre minulý režim príznačné nedostatky vtedajšej legislatívy, najmä však často sa vyskytujúcu svojvôľu vtedajších štátnych a iných orgánov pri uplatňovaní moci. Rozhodne však pri dôslednej individualizácii každého prípadu nemožno uvedené nedostatky pričítať na vrub oprávnenej osoby (porov. III. ÚS 185/2010).

V rozpore s uvedenými postulátmi, ktoré podľa názoru ústavného súdu musia byť pri rozhodovaní v reštitučných veciach uplatňované, závery najvyššieho súdu, v ktorých absentuje hlbšia úvaha o postupoch orgánov štátu v dobe neslobody vo veci výstavby vodného diela a zmene poľnohospodárskej pôdy označenej sťažovateľom na vodnú plochu, svedčia o jeho neústretnom formalistickom prístupe, ktorý protirečí materiálnemu chápaniu právného štátu, je v rozpore s požiadavkou materiálnej ochrany práv zo strany súdnej moci a v konečnom dôsledku hrozí prípadnou ďalšou krivdou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zrušení veci v intenciách Nálezu Ústavného súdu II. ÚS 7/2014-58 zo dňa 11. júna 2015 dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu navrhovateľa proti rozsudku krajského súdu je potrebné vyhovieť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil podľa § 220 O.s.p., rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. januára 2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 8 zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy v platnom znení písm. b) sa zrušujú obvodné pozemkové úrady.

Podľa § 9a ods.1 citovaného ustanovenia zákona konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb a ktoré mal podľa § 9

ods. 12 dokončiť okresný úrad, v ktorého územnom obvode mal sídlo obvodný pozemkový úrad a obvodný lesný úrad, právoplatne neskončené do 30. apríla 2014, dokončí okresný úrad, do ktorého územnej pôsobnosti tieto úrady patria; konania podľa osobitného predpisu, 3) ktoré mal podľa § 9 ods. 12 dokončiť Okresný úrad Prešov, Okresný úrad Stará Ľubovňa a Okresný úrad Poprad, dokončí Okresný úrad Kežmarok.

Preto bude s právnym nástupcom ďalej konané na strane odporcu. Pod všeobecným označením odporca je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán, ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zrušení jeho rozsudku sp. zn. 10Sžr/46/2011 zo dňa 25. januára 2012 Nálezom Ústavného súdu II. ÚS 7/2014-58 zo dňa 11. júna 2015 nekonal už v uvedenej veci so zástupcom navrhovateľa Ing. S. T. s poukazom na ust. § 27 ods. 3 O.s.p. účinného od 1. januára 2013, podľa ktorého v sporoch podľa piatej časti tretej hlavy O.s.p. sa zastúpenie ktoroukoľvek fyzickou osobou nepripúšťa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že rozhodnutím odporcu Obvodného pozemkového úradu v Rožňave č. sp. 2010/00019-1Sax zo dňa 17. mája 2010 bolo podľa § 5 ods. 2 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom rozhodnuté tak, že navrhovateľ S. B., nar. XX. O. XXXX, r. č. XXXXXX/XXXX, trvale bytom XXX XX M. XX nespĺňa podmienky uvedené v § 1 a § 3 uvedeného zákona a z toho dôvodu mu nemožno navrátiť vlastníctvo k pozemkom v katastrálnom území C., pozemnoknižná vložka číslo 318, parc. č. 2977 a 2978. Súčasne mu ako účastníkovi konania nepriznal právo na náhradu za tieto pozemky a rozhodol, že sa mu neprevedú do vlastníctva iné pozemky vo vlastníctve štátu v primeranej výmere a bonite v akej boli jeho pôvodné pozemky ani sa mu neposkytne finančná náhrada podľa § 6 ods. 2 uvedeného zákona. Rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ si u odporcu uplatnil reštitučný nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom v katastrálnom území C. v zmysle zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom, ktoré boli vo vlastníctve jeho otca, W. B. ako pôvodného vlastníka a ktoré prešli do vlastníctva československého štátu - do správy Štátneho rybárstva n.p. v Stupave, na základe rozhodnutia č. Fin. 88/ev.19/H/1962 máj a to dňom jeho právoplatnosti. Tieto pozemky sa stali súčasťou vodného diela a preto neslúžili na poľnohospodársku výrobu a teda v čase prechodu na štát nemali charakter pôdy podľa § 1 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom. Pozemky, ku ktorým si navrhovateľ uplatnil reštitučný nárok prešli do vlastníctva štátu v zmysle vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. Tento právny titul prevodu pozemkov na štát nie je uvedený v ustanovení § 3 zákona o navrátení vlastníctva, a preto navrhovateľ nespĺnil podmienky uvedené v § 3 uvedeného zákona. Svoj reštitučný nárok mohol navrhovateľ uplatniť podľa zák. č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd, ktorý sa vzťahoval aj na následky majetkových krívd spôsobených odňatím vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb., a to v lehote 6 mesiacov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona, t. j. do 30. apríla 1991.

Ako bolo zistené navrhovateľ si podaním zo dňa 30. decembra 2004, označeným ako „uplatnenie nároku na navrátenie vlastníctva v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. - 5 ods. 1“ a doručeným Obvodnému pozemkovému úradu v Rožňave toho istého dňa, uplatnil právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom v zmysle zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom, ležiacim v katastrálnom území C. po svojom otcovi W. B. ako právnenému predchodcovi, ktorý bol ich pôvodným vlastníkom. Podľa rozhodnutia Finančného odboru Okresného národného výboru v Rožňave č. Fin. 88/ev. 19/H/1962 máj zo dňa 28. júna 1963 nehnuteľnosti v k. ú. C. uvedené vo výkaze plôch ku geometrickému plánu a vyvlastňovacieho súpisu nehnuteľností ku dňu 30. novembra 1961 č. 0-920-72-1/2 vyhotoveného Strediskom geodézie v Košiciach, vlastnícky patriace pod položku 1-7, 9-56, 58-74, 76-111, 113-164, 166-189, 191-197, 199-279, 281-351, 353-358, 360-364, prechádzajú podľa citovaných predpisov, t. j. podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Ú. I., dňom právoplatnosti do vlastníctva československého štátu, do správy Štátneho rybárstva, n.p. v Stupave. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15. augusta 1963. Navrhovateľom žiadané nehnuteľnosti sú od roku 1954 súčasťou vodného diela Rybníky, v k. ú. C., stavba ktorého bola povolená rozhodnutím Krajského národného výboru v Košiciach, referátu pre výstavbu X1/4-739-16/2-1953 zo dňa 18. januára 1954. Podľa § 2 ods.

1 vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. sa toto nariadenie vzťahuje na veci, ktoré sú vo vlastníctve fyzických osôb alebo súkromných právnických osôb, a ich celkom, prípadne prevažne užívajú organizácie socialistického sektora (ďalej len „nájomca“) na plnenie svojich úloh, a to na základe svojich úloh, a to na základe nájomného alebo iného právneho pomeru vzniknutého pred začiatkom účinnosti tohto nariadenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto veci udáva.

Z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. II. ÚS 7/2014-58 zo dňa 11. júna 2015 vyplýva, že zásadnou skutočnosťou pre nepriznanie reštitučného nároku navrhovateľovi S. B. správnym orgánom (a následne vyhodnotenou i krajským a najvyšším súdom) bolo, že pozemky parc. č. 2977 a č. 2978, k.ú. C., na ktoré si navrhovateľ uplatnil reštitučný nárok, v čase prechodu na štát, t. j. v čase vydania rozhodnutia finančného odboru Okresného národného výboru v Rožňave z 28. júna 1963 podľa vládneho nariadenia č. 59/1959 Zb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Ú. I. o ich prechode na štát, už netvorili poľnohospodársky pôdny fond ani lesný pôdny fond a ani do neho nepatrili, pretože boli už predtým zaplavené vodným dielom Hrhov postaveným na základe vodoprávneho povolenia Krajského národného výboru v Košiciach zn. XI/4-739-16/2-1953 z 18. januára 1954 vydaného na základe ustanovenia zákona č. XXIII/1885. Rozhodnutím z 28. júna 1963 nehnuteľnosti v katastrálnom území C., medzi nimi aj parcely č. 1977 a č. 2978, prešli podľa citovaných predpisov dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia do vlastníctva štátu, t. j. dňom 15. augusta 1963. Z vodoprávneho povolenia krajského národného výboru zn. XI/4-739-16/2-1953 z 18. januára 1954 vydaného na základe ustanovenia zákona č. XXIII/1985 vyplýva, že na žiadosť Správy vodných tokov a meliorácií Košice vydal Krajský národný výbor v Košiciach dňa 18. januára 1954 výmer, kde výrokom tohto výmeru bolo žiadateľovi udelené vodoprávne povolenie vybudovať rybníky a k tým patriace vodné zariadenie na území obec Hrhov a to na 30 rokov, pričom zo súvisiacej dokumentácie je zrejmé, že vodné dielo malo byť vybudované aj na parcelách č. 2977 a č. 2978 v k.ú. C., v bode 7 výmeru krajský národný výbor odporučil stavebníkovi získať dohodou, alebo v rámci osobitného pokračovania vyvlastnením tie cudzie pozemky, ktoré sú bezpodmienečne potrebné pre vybudovanie, postavenie, zriadenie označeného vodného diela.

V tejto súvislosti najvyšší súd udáva v zmysle citovaného nálezu ústavného súdu, že zo strany odporcu bude potrebné podrobne vykonať dokazovanie (ohliadkou, listinnými dôkazmi, výsluchmi svedkov, prípadne inými dôkazmi) na ozrejenie skutočnosti, či v čase prechodu nehnuteľností na štát, t. j. v čase právoplatnosti rozhodnutia (15. augusta 1963) z 28. júna 1963 č. Fin. 88/Ev.19/H/1962 máj. parc. č. 2977 a parc. č. 2978 boli súčasťou vodného diela Rybníky, resp. či v tom čase už bolo vodné dielo Rybníky vybudované v zmysle vydaného vodoprávneho povolenia, následne postupovať v intenciách Nálezu Ústavného súdu a vo veci opätovne rozhodnúť po zvážení splnenia podmienok § 1 a § 3 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom.

V zmysle uvedeného najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 220 O.s.p.

O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods.1 O.s.p., úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnil a ani žiadne trovy mu nevznikli. Odporca nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.